

ведено надъ разни тигани и тенжери, за да ги изглажда и изчистя. Въздухътъ въ работилницата е смраденъ и задушливъ. . .

Гледа го майка му, и черни мисли ѝ минаватъ прѣзъ ума. „Много е патило горкото, както отъ господаря, тъй и отъ калфитѣ. Навѣрно е имало и бой“. Съща се бѣдната жена, какъ лошо се живѣе подъ чужда стрѣха. . .

Тя е купила за чедото си топло кравайче. Какъ радостно то почва да го яде! Гледа го тъжно майката и си мисли: „Бихъ те отвела миличко, съ себе си, но що да сторя. Голѣма сиромашия е у дома. Остани тукъ, гледай да понесешъ голѣмитѣ мжки, само дано изучишъ занаята. . . . Майсторъ да станешъ, майка да хранишъ на

свѣтла работилница да имъ отвори. . . Да имъ дава по-голѣма почивка, защото сж още дѣца. . . Да иматъ врѣме да си прочетатъ нѣкоя книжка, за да си просвѣтятъ ума. Да иматъ врѣме и разходка да си направятъ всѣки день въ полето. . . Да сж сити и доволни, Боже мили. . . Да ги обича и запазва отъ всѣкакви злини, за да порастнатъ добри, честни, трудолюбни, но и здрави и красиви хора. . .“

Тѣй размишляваше добрата жена всрѣдъ самотията. Наоколо ѝ само гарвани прѣлитаха и грачеха грозно и тревожно.

Калинка-Малинка.